

»Kako bi človek tukaj snival in spal!« sem navdušeno vzkliknil.
Deklica nas je iznenadeno pogledala. Obraz ji je oživel, nasmehnila se je, pa dejala: »O, gospodje, ste s Češkega?«

»Bo nekaj takega. Ali niste vi Čehinja, gospodična?«

»Seveda sem. Kar je tukaj logarjev in lovcev, so sami Čehi.« Med pomenkom nas je vodila po gradu, vrgla kamen v globok vodnjak, pokazala nam, v kateri strani leži Znojem, v katerem Vranov, z eno besedo: bila je kakor med svojimi.

»Prihaja mnogo Čehov semkaj?« smo vprašali.

»Malo. Najbolj hodijo sem dunajski Nemci in pa iz Znojma.«

Veselili smo se krasnega razgleda na vse strani, pogovarjali se ter se naposled poslovili od deklice.

Koračili smo zopet po cesti navzgor.

Na vrhu smo se še enkrat ozrli nazaj na grad.

Kako krasen, kako slikovit in čaroben je bil ta prizor!

Kje so oni časi moči, moštva, vernosti in blagostanja?

Vse je minulo! Kakor bi jih voda odnesla, veter ugrabil. Le grad še stoji — pomnik na njih grobu.

Prijatelj me je prijel za ramo.

»Poglej tja dol h kapelici.«

Nastavil sem na oči daljnogled in pogledal v ono stran.

Lovčeva hčerka je ravno pokladala svežo kitico pred Marijino podobo, pokleknila, vzravнала glavo k Materi božji in sklenila roke.

O sveta vera, kako velika, kako stanovitna je tvoja moč!

Močni, trdni grad razpada in duh junaštva in moči je izginil iz njega. Mala kapela pred gradom pa še stoji tudi dandanašnji. Duh pobožnosti veje okrog nje, tolaži srce žalostnim in dviga nedolžne k nebesom.

In ko bi se zrušila tudi ta kapela, — da ostane samo še en kamen od nje, ostane ta posvečen, in bo trdnjava nebeška, kakor kamen, ki ga je posvetil Jakob za Betel.

Ti pa, kapelica pri razvalini kijevski, kolikrat mi k tebi zablodijo misli!

Na solnčni toploti.

Žarko solnce ljubko greje,
poljubuje v polju cvet.
Z juga vabi drobne ptice
v naše prazne gozde pet.

Starček se na solncu greje
in obuja si spomin
na mladostne srečne dneve,
na veselje vrh planin.

Zdaj so pa noge okorne,
brez moči mu je telo,
in na glavi mu le redke
pozne šmarnice cvetó.

Svetla solza mu v očesu
kakor detetu iskri.
Solzo to spomin izvablja
na mladostne srečne dni.

Mokriški.

Slabega namena slab uspeh.